

Отже, атрибутивні поширювачі як органічні складники прийменниково-іменникових темпоративів можуть виконувати роль семантичного маркера, конкретизувати потрібною інформацією їхній значеннєвий обсяг, тобто входити до складу прийменниково-субстантивних конструкцій документних текстів на засадах облігаторності. Їхнє обов'язкове вживання зумовлене передусім інформативною недостатністю іменника – компонента прийменниково-відмінкового темпоратива, а подеколи й загальними умовами висловлення.

Література

1. Іваницька Н. Л. Двоскладне речення в українській мові. Київ : Вища школа, 1986. 186 с.
2. Кухар Н. І. Типологія факультативних прислівних компонентів речення : автореф. дис. ... канд. філол. наук : 10.02.01. Київ, 2005. 20 с.
3. Лукаш Г. Документний текст: мовні параметри часу й простору. Документно-інформаційні комунікації в умовах глобалізації : матеріали III Всеукраїн. наук.-практ. конф. (м. Полтава, 22 листопада 2018 р.). Полтава : ПолтНТУ, 2018. С. 60 – 65.
4. Островська Л. С. Обов'язковість атрибута в структурі речення. Ономастика і апелятиви : зб. наук. пр. Дніпропетровськ, 2002. Вип. 17. С. 92 – 98.
5. Степаненко М. І. Взаємодія формально-граматичної і семантичної валентності у структурі словосполучення та речення. Київ, 1997. 216 с.
6. Тарасова Е. В. Время и темпоральность. Харьков : Основа, 1992. 136 с.

УДК 736.3

*О. Мізіна, к.філол.н., доцент
Національний університет
«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»*

ЕЛЕКТРОННА КНИГА В СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Шлях розвитку книги довгий і складний. Для виготовлення книжок люди використовували різні матеріали: глину, листя та кору дерев, шкіру тварин, бамбук, папірус, шовк тощо. Перші паперові книги з'явилися в Європі в XIII ст. Їх довгий час писали від руки. Одна книга виготовлялася 5–7 років і коштувала дуже дорого. У XV ст. був винайдений спосіб друкування книг. Перша друкована книга в Україні, яка була видана Іваном Федоровим у 1574 році у Львові, мала назву «Апостол».

У кінці XX ст. в життя книговидавців, редакторів, бібліотекарів і бібліографів входить нове поняття – «електронна книга». Цифрова (електронна) книга (англ. Digital book; E-book reader) – загальна назва групи вузькоспеціалізованих компактних планшетних комп'ютерних пристроїв, призначених для відображення текстової та графічної інформації, представленої в електронному вигляді, наприклад, електронних книжок, що зручно читається на комп'ютері [2]. Електронна книга є лише носієм інформації, тому традиційно складається з двох понять – носій та вміст. Носієм є електронний пристрій, який може бути пристосованим (наприклад, комп'ютер, мобільний телефон чи спеціалізований пристрій), вміст іноді

називають «контентом» – будь-яка форма зберігання інформації, наприклад, тека, відео, аудіо та інші електронні форми.

Електронна книга породила велику кількість суперечок. На сьогодні теоретики все ще обговорюють питання існування такого феномену як електронна книга, а практики вже працюють з ним. Розвиток електронної книги знаходиться на початковому етапі, проте серед фахівців вже ведеться суперечка про її місце в житті суспільства. Існують три основні погляди на цю проблему. Прихильники першого стверджують, що електронна книга поступово витіснить кодекс. Друга точка зору прямо протилежна. Прибічники традиційної паперової книги активно встають на її захист, вважаючи, що у перспективі можна буде говорити лише про деякі точки зіткнення книжкової справи та Інтернет-культури, але ніяк не про повне заміщення «старого» книжкового світу «новим», електронним. Прихильники третього погляду наполягають на співіснуванні двох видів книг, друкарської та електронної [3]. Ця думка, на наш погляд, є найбільш вірною, оскільки і кодекс, і електронна книга мають свої переваги, сприяючи розвитку книжкової справи.

Основними перевагами електронної книги у порівнянні з паперовою є: 1) компактність та оперативність (в одному пристрої, який менше та легше паперової книги, можуть зберігатися тисячі книг); 2) налаштування зображення (за бажанням можна змінювати вид, розмір шрифту та формат виводу); 3) додаткові можливості (електронна книга дозволяє не тільки читати тексти, але й відтворювати анімовані картини, мультимедійні кліпи тощо); 4) вартість тексту (в електронному вигляді тексти зазвичай безплатні або дешевші, ніж в паперовому); 5) доступність (електронні тексти в будь-який час доступні для завантаження з мережі Інтернет) та інші.

Але електронна книга має деякі недоліки, зокрема: 1) потенційна несумісність з апаратним та програмним забезпеченням; 2) втомлюваність очей від екрана пристрою; 3) обмеження часу роботи пристрою (якщо він живиться від батарей); 4) складність перенесення в електронну форму паперових видань з великою кількістю ілюстрацій (картини, фотоальбоми, географічні карти тощо) та інші.

Електронні книги представлені в Інтернеті зазвичай в одному з трьох розповсюджених форматів – PDF, DJVU або CHM. 1) PDF (Portable Document Format) – це переносний формат документів, створений Adobe як засіб міжплатформового обміну даними. 2) DJVU (дежа-вю) – графічний формат, розроблений фірмою At&t, оптимізований для зберігання відсканованих документів. Особливого значення цей формат набуває для перенесення в мережу математичної та технічної літератури з великою кількістю схем та формул. 3) Compiled HTML (CHM) – формат, створений для формування зручної та функціональної довідкової системи до програм Windows. Цей формат використовується не лише для створення хелп-систем до програмного забезпечення, а й для видання книг в електронному вигляді [1].

Отже, у час Інтернет-технологій багато аспектів сучасного життя переноситься в електронний формат, прискорюючи тим самим темпи розвитку інформаційного суспільства. З розвитком комп'ютерної техніки, людина все більше часу проводить біля екрана комп'ютера або мобільного пристрою і все менше часу їй залишається на читання паперових книжок та підручників.

Література

1. Бондар І.О. Технології електронного видавництва : навчальний посібник для студентів напряму підготовки 6.051501 "Видавничо-поліграфічна справа" Х.: ХНЕУ ім. С. Кузнеця, 2015. 136 с.
2. Електронна книга (пристрій). Вікіпедія: веб-сайт. URL: [https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%95%D0%BB%D0%B5%D0%BA%D1%82%D1%80%D0%BE%D0%BD%D0%BD%D0%B0_%D0%BA%D0%BD%D0%B8%D0%B3%D0%B0_\(%D0%BF%D1%80%D0%B8%D1%81%D1%82%D1%80%D1%96%D0%B9\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%95%D0%BB%D0%B5%D0%BA%D1%82%D1%80%D0%BE%D0%BD%D0%BD%D0%B0_%D0%BA%D0%BD%D0%B8%D0%B3%D0%B0_(%D0%BF%D1%80%D0%B8%D1%81%D1%82%D1%80%D1%96%D0%B9)) (дата звернення: 13.04.2022).
3. Петяк Ю.Ф. Визначення терміну «електронні видання». Поліграфія і видавнича справа. 2011/2 № 54. С.184–187. URL: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/Pivs_2011_2_27.pdf (дата звернення: 13.04.2022).

УДК 323.3

О. О. Вдовіна к. н. з соц. ком., доцент
Національний університет
«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»

ПІДВИЩЕННЯ КВАЛІФІКАЦІЇ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ ЯК ЗАПОРУКА ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ

Важливим елементом розвитку та досягнення високих результатів діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування є удосконалення системи підвищення кваліфікації державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування. Професійний розвиток кадрів надає можливість ефективно використовувати кошти державного бюджету, забезпечувати стабільність публічної служби, мотивацію кадрів та їхню ефективну й результативну діяльність [1]. Державні службовці є найбільш стабільним соціальним елементом суспільства й держави, носієм їх традицій та досвіду. Об'єктом безпосереднього державного управління є особовий склад державної служби, кадри органів державної влади. Механізми управління службовцями суттєво відрізняються від системи державного впливу (у тому числі опосередкованого) на кадри. Удосконалення та ефективність цих механізмів забезпечує Національне агентство України з питань державної служби (НАДС) як єдиний орган формування та реалізації державної політики у цій сфері [2]. НАДС розроблений програмний документ щодо планування та розвитку державних службовців - «Стратегічний план діяльності на 2021-2023 роки», згідно з яким у фокусі реформи державного управління, передусім, знаходиться зміна підходів до побудови сучасної, цифрової та сервісно-орієнтованої держави [3], що є неможливим без наявності висококваліфікованих державних службовців. Окрім того, державою прийнята ціла низка законодавчих документів, що регламентують питання підвищення кваліфікації державних службовців, як-то Закони України «Про державну службу» [4] та «Про службу в органах місцевого самоврядування», «Положення про систему підготовки, перепідготовки та